

SERFŐZŐ SIMON

Azon túl

*Felnézek az égre,
s azt látom,
a valamikori kátyúk
ott fenn trappolnak,
a por is ott száll utánuk.*

*A víz, amely a melegben
felforrt az árokban,
odafent párolog.
A régi neszek ott ciripelnek.
Szárnyával az esti sötét ott csapdos,
amelyet még én riogattam el
lámpával a fákról.*

*A Napot,
hogy égjen,
reggelente a kerítésen
még én gyújtottam meg,
de már az is távol,
odafent lobog,
akárcsak az én fiatal arcom,
amelyet, nem e földön,
régóta már azt is
azon túl látom.*

*Azon túl
a kipukkadt időket
csüngeni a fákon.
Apám kaszáját: fél-Holdat,
amellyel jár
már egy másik világot.
Felszállt a százholdas földekről,
odafönt parázslék veritéke.
Hangjával messze ég dörög.
Karimás bolygót: kalapom
lengetem feléje.*